

20. 5. 2004

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Veronika Žilková: vůbec nic mě nerozhází

„Během studia na vysoké škole jsem si z časopisů, jako je ten váš, vystříhovala obrázky, na kterých mě něco zaujalo, a ty jsem si lepila do velkého sešitu. Snila jsem, že jednou budu bydlet ve vlastním domě, který bude přesně podle mých představ.“ – „A povedlo se?“ – „Ne docela, ale tomu se říká manželství.“

✖ Ta odpověď mě upřímně rozesmála stejně jako řada historek spojených s výstavbou domu. Ačkoliv si to pravděpodobně málokdo uvědomuje, život Veroniky Žilkové je neustálé plnění přání někoho druhého. V divadle říká, co napsal spisovatel, na sobě nosí to, co navrhl kostymér, a tváří se tak, jak si to přeje režisér. Není proto divu, že k zařizování domova nepřizvala architekta, ale rozhodla se zařídit si ho po svém. „Raději budu mít nevkusný dům, ale bude podle mých představ. Potřebuji nějaké teritorium, kde se budu realizovat.“

✖ Dům uprostřed Madridu bez Madridu OKOLO

✖ Suchdol je romantický především svým okolím, nicméně pro běžný život není zcela praktický. Do centra je to daleko. „Už jako dítě jsem nenáviděla dojíždění do školy, takže jakmile mi bylo osmnáct let, přestěhovala jsem se do garsoniéry v blízkosti centra Prahy. Až když jsem porodila dceru, zatoužila jsem se vrátit na venkov, a tak jsem šetřila peníze, abych si mohla pořídit vlastní domeček.“ V tehdejší době to začínající herečku stálo nemálo úsilí, ale podařilo se jí našetřit 60 000 Kčs, a tak si koupila malý domek s klasickým dvorkem. „Přátelé si tenkrát ťukali na hlavu, protože byl v téměř havarijním stavu, ale já jsem si ho poříдила proto, že jsem z něj cítila zvláštní atmosféru. Navíc, když jsem vyšla na půdu, z okna jsem viděla Říp.“ A tak se i s rodinou přestěhovali na okraj města a začali nový domov zvelebovat. Jenže tehdejší Veroničin manžel byl městský typ a v novém prostředí se necítil dobře. „To byl jeden z důvodů, proč se naše manželství rozpadlo. I v tom bydlení se projevil rozdílnost povah. Asi by si každý pár měl před svatbou vyzkoušet společný život i názory na prostředí, ve kterém chtějí žít. A podle toho pak uvažovat o společné budoucnosti.“

Život šel dál, Veronika Žilková zůstala načas v domku sama, ale jak přiznává, stálo jí to za to. Inspirována italskou, španělskou i francouzskou architekturou přemýšlela, jak své obydlí zvelebit. Častokrát o něm říkala: „Koupila jsem si dům uprostřed Madridu bez Madridu okolo.“

Manželský trénink

Po nějaké době se Veronika Žilková podruhé vdala a společně pak v nevelkém domku žili i s jejich pěti dětmi. „Manžel má stavební firmu, ale u nás je to jako v tom přísloví o kovářově kobyle. Jednou se mi stalo, že jsem před Vánocemi uklidila, a 23. 12. poslal manžel domů zaměstnance, aby v kuchyni předělal podlahu. Nejdřív se mi chtělo plakat, ale ten muž práci udělal a já jsem zůstala uprostřed nepořádku. Jindy jsem uklidila ve sklepě a v duchu si říkala, že zítra sem určitě přijdou něco udělat. A taky, že se tak stalo... a takhle to je stále. Dneska mě už vůbec, ale skutečně vůbec nic nerozhází.“

Po nějaké době začaly Veronice přicházet nové a výhodnější nabídky, a tím se také zvyšoval rodinný rozpočet. S manželem se rozhodli, že budou přistavovat, aby se jejich teritorium zvětšilo. „Inspirovala jsem se svými výstřižky domů, na dovolené jsem fotografovala detaily staveb, které mě zaujaly. Zkrátka hledala jsem všude kolem sebe, aby náš nový domov byl tak, jak jsem si ho vysnila.“ Bohužel se ale její představy neshodovaly s manželovými, a tak přístavba domu byla kompromisem mezi jejich přáními. „Ukázala jsem, jak to chci, a když jsem přišla domů, bylo to jinak. Nejdřív se mi chtělo plakat, pak jsem to chtěla nechat předělat a nakonec jsem si řekla, že je to vlastně jedno.“ Není divu. Ze stísněných podmínek přešla sedmičlenná rodina do prostorného nově přistavěného domu a všem se v něm zalíbilo. Veronika dnes už se smíchem říká: „Když procházím domem z jednoho konce na druhý, říkám, že jedu z Brna do Ostravy. Pánbůh zaplať, že je tak velký...“

Přesně nevím, co se mi líbí

„Mě ani tolik nezajímá móda, ale mám ráda nemovitosti. Kdybych byla hodně bohatá, tak bych kupovala pozemky, domy i byty. Se zařízením to je už trochu jinak. Líbí se mi venkovský styl, takový polostředověk – na zemi udusaná hlína, krov z neotesaných trámů, otevřený kamenný krb. A mému manželovi se líbí styl Schöner Wohnen,“ říká a hned dodává, že na výstavu současného moderního designu by nešla, protože by se jí tam nic nelíbilo.

Nicméně dům stál a museli ho zařídit. Rozdílný názor obou manželů se však určitým způsobem podepisoval při jeho vybavování. Seděla jsem v obývacím pokoji s paní domu a ta mně vyprávěla: „Nemám představivost, takže nechci, aby někdo vyrobil nábytek podle mého nákresu. Výsledek by se mi totiž nemusel líbit. Čekám, až mě nějaký kus osloví... Raději budu bydlet v něčem, co se mi nelíbí, než abych koupila něco za každou cenu.“ A tak jsou v přístavěné části nové prvky jako například červená krbová kamna, která si majitelka vybrala sama, či vestavěná knihovna navržená jejím manželem. „To je taková „schöne kastlička,“ říká s povzdechem Veronika. „A je tady něco podle vašeho přání?“ – „Můj pokoj a také koupelna. Je velká a především tu jsou okna, takže se koupu a můžu pozorovat západ slunce. Ten pohled miluji.“

Dům je lepší kronika než fotoalbum

Při koupi domu v něm zůstalo po původních majitelích několik kusů nábytku. „Připomínají mi minulost. Pátrala jsem po lidech, kteří tu žili, a vím například, že tu je skříň po babičce prvního vlastníka. Muž už ji chtěl stokrát vyhodit, ale já ji nedám. Je to skřítek tohoto domu.“ – „Co se vám tu nejvíc líbí?“ – „Textilie, vybírala jsem je, a pak taky podlaha v obývacím pokoji. Je sice provizorní, ale mně se líbí nedokonalost. Klasické fošny mi připomínají venkov. Navíc nemám ráda koberce.“ – „Proč?“ – „Doma jsem na nich musela rozčesávat štrapse a dodnes si pamatuji ten zoufalý pocit, jak zažmolkovanými třásněmi nechtěl projít hřebec.“ – „Litujete tady něčeho?“ – „Pominu-li rozdílné názory s mým manželem, se kterými jsem se už vyrovnala, tak asi nejvíc mi je líto, že malíři přetřeli na zárubních čárky, kterými jsem si značila, jak rostou děti. Připomínaly mi jejich dětství, dospívání – dům je lepší kronika než fotoalbum.“

V současné době je dům dostatečně velký, každý člen rodiny má svůj pokoj a jeden o druhém téměř nevědí. „Za mými dětmi chodí spousta přátel, někdy se mi stane, že nás je u snídaniě o šest lidí víc.“ – „Nenarušuje to vaše soukromí?“ – „Soukromí není samota. To jsou vybraní hosté a já jsem ráda, že nás tu je hodně a je tu cítit život.“

Život podle Veroniky Žilkové

Přestože je Veronika se svým staronovým domovem naprosto spokojená a ani se jí nechce jezdit na jiná místa, přece jen má o naprosto ideálním bydlení jasnou představu. „Chtěla bych dům s velkou zahradou, kde by zurčel potůček a za humny by byl hluboký les plný zvířat. A vedlo by tam metro.“

Celý text článku naleznete [zde](#).

